

Rapport

Datum: 12 juni 2007

Rapportnummer: 2007/114

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de ambtenaren van het arrestatieteam van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hem op 5 april 2002 op disproportioneel gewelddadige wijze hebben aangehouden, door hem hardhandig van zijn motorfiets af te rijden.

Voorts klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zijn verzoek om vergoeding van de (bij zijn aanhouding op 5 april 2002) aan zijn motorfiets opgelopen schade, niet heeft ingewilligd.

Tevens klaagt verzoeker erover dat hij zich na zijn aanhouding op 5 april 2002 op het politiebureau volledig moest ontkleden.

Verder klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zijn in 2002 ingediende klacht, niet conform de toen geldende klachtenregeling heeft afgehandeld. Verzoeker klaagt er met name over dat de politie:

hem nimmer heeft uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek;

zijn klachten over de wijze van aanhouding op 5 april 2002 en zijn behandeling op het politiebureau, nimmer heeft afgehandeld.

Tenslotte klaagt verzoeker over de wijze waarop de commissie voor de politiekklachten van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zijn in 2002 bij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland ingediende klacht heeft afgehandeld.

Verzoeker klaagt er met name over dat de klachtencommissie:

hem niet in staat heeft gesteld zijn klacht mondeling toe te lichten;

zijn klachten over de wijze van aanhouding op 5 april 2002 en zijn behandeling op het politiebureau, zoals neergelegd in zijn klachtbrief van 2002, niet heeft behandeld.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 5 april 2002 hield het arrestatieteam (AT) van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzoeker aan op verdenking van bedreiging ex artikel 285 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 8.) van zijn ex-vrouw. Omdat bekend was dat verzoeker in het verleden een vuurwapen in zijn bezit had gehad, was besloten om het AT de aanhouding te laten verrichten. De toestemming voor de inzet van het AT was afgegeven door officier van justitie P.

2. Het AT hield verzoeker aan op het terrein van zijn werkgever. Verzoeker was net op zijn motorfiets gestapt toen het AT hem met drie politievoertuigen tegemoet reed. Twee politievoertuigen blokkeerden verzoekers doorgang door de weg voor hem te versperren. Vervolgens stapten twee AT-leden uit een auto en hielden verzoeker aan. Na zijn aanhouding werd verzoeker overgebracht naar het politiebureau en in een cel gezet, waar hij zich volledig moest ontkleden. De aanhouding van verzoeker heeft uiteindelijk geleid tot een veroordeling voor het feit waarvan hij werd verdacht.

3. Omdat verzoeker van mening was dat hij op buitenproportioneel gewelddadige wijze was aangehouden, schreef hij het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland op 24 april 2002 een brief, waarin hij zijn ongenoegen over de aanhouding kenbaar maakte. Volgens verzoeker was hij hardhandig van zijn motor gereden, waardoor hij schade had aan onder meer zijn motor en kleding.

4. Op 5 juli 2002 belde verzoeker de afdeling klachten van het hoofdbureau van de politie. In het telefoongesprek uitte hij zijn ongenoegen over de afhandeling van zijn klacht en dreigde met een "blaffer" richting het bureau te komen. Tevens dreigde hij met een auto de pui van het bureau in te rammen.

5. In reactie op zijn brief van 24 april 2002 ontving verzoeker bij brief van 8 juli 2002 van de politie onder meer het bericht dat hij met betrekking tot de schade die hij (naar aanleiding van de aanhouding) aan zijn motor had opgelopen, een claim moest indienen bij verzekeringsbedrijf Groot Amsterdam (VGA). Bij brief van 5 augustus 2002 liet de politie verzoeker weten dat zij de schadeclaim inmiddels had doorgestuurd.

6. Op 25 maart 2004 liet het VGA de politie weten dat de tegenpartij niet meer op de zaak was teruggekomen en sloot het dossier.

7. Op 16 augustus 2004 nam verzoeker telefonisch contact op met klachtencoördinator V. omdat hij niets meer had gehoord met betrekking tot de afhandeling van zijn brief van 24 april 2002. V. deelde verzoeker daarop mee, dat hij het klachtdossier aan de commissie voor de politiekklachten van Amsterdam-Amstelland zou sturen, met het verzoek de klacht alsnog in behandeling te nemen. Op 17 augustus 2004 ging V. hiertoe over, waarbij hij de klachtencommissie meedeelde dat verzoeker had aangegeven geen bezwaar te hebben door de klachtencommissie te worden gehoord.

8. De klachtencommissie adviseerde de korpsbeheerder op 27 april 2005 om de klacht van verzoeker niet in behandeling te nemen. Volgens de klachtencommissie moest de klacht van verzoeker van 24 april 2002 worden begrepen als een verzoek om onderzoek naar mogelijke schade en was het, omdat verzoeker in dat onderzoek passief was gebleven, opportuun om de klacht buiten behandeling te stellen.

9. De korpsbeheerder liet verzoeker bij brief van 15 juli 2005 weten het advies van de klachtencommissie op te volgen.

10. Verzoeker was het niet eens met de wijze waarop zijn klacht was afgehandeld en wendde zich tot de Nationale ombudsman met de navolgende klachten.

Met betrekking tot het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

I. Ten aanzien van de aanhouding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er over dat de ambtenaren van het AT van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hem op 5 april 2002 op disproportioneel gewelddadige wijze hebben aangehouden, door hem hardhandig van zijn motorfiets af te rijden, waardoor hij ten val kwam.

2. De korpsbeheerder acht de klacht, met verwijzing naar een rapportage van de projectleider van het AT (K33), niet gegrond.

3. In het op 18 april 2006 door K33 opgemaakte rapport staat ten aanzien van de aanhouding van verzoeker onder meer het volgende vermeld.

"Op het moment dat S. richting zijn motor liep zijn de drie politievoertuigen het terrein van (...) opgereden. S. stapte op zijn motor en reed weg. Twee politievoertuigen hebben zijn doorgang geblokkeerd door de weg te versperren. S. had op dat moment nog maar enkele meters afgelegd en zijn snelheid was stapvoets. S. zag de politievoertuigen aankomen en reageerde door af te remmen en zijn voeten op de grond te plaatsen. Vervolgens zijn K53 en K56 uit de auto gestapt en hebben zij S. aangehouden. Verzoeker zat op dat moment op zijn stilstaande motor. De aanhouding van S. is op gecontroleerde en genuanceerde wijze uitgevoerd. (...) Andere teamleden ondersteunden de aanhouding door de motor vast te houden en naar de grond te geleiden. Ter plaatse is de motor door teamleden van het AT bekeken en werd er geen schade geconstateerd. Ook aan het lichaam en de kleding van S. werden geen verwondingen of schade geconstateerd. (...) Gezien de wijze van uitvoering van de aanhouding alsmede de niet geconstateerde schade is er door mij, K33, besloten geen geweldsrapportage op te maken van deze actie."

4. K33 heeft op 18 april 2006 zijn betrokken collega's gehoord over de actie op 5 april 2002. Volgens K33 verklaarde K53 dat hij zich niet veel meer van deze aanhouding wist te herinneren. K56 verklaarde tegenover K33 dat de aanhouding was verlopen zoals hierboven beschreven. K56 herinnerde zich nog specifiek dat de aanhouding op rustige wijze was uitgevoerd en dat de motor was vastgehouden door de andere teamleden, aldus K33 in zijn rapport van 18 april 2006.

5. Tijdens het onderzoek heeft de Nationale ombudsman verzoeker, onder meer ten behoeve van het onderzoek naar zijn stelling dat het AT hem met motor en al op geweldadige wijze omver heeft gereden, om een specificatie van de schade aan zijn motor verzocht. Verzoeker heeft de Nationale ombudsman hiertoe geen (bewijs)stukken overhandigd. Wel gaf hij schriftelijk te kennen dat er bij de motor "scheefstand" was geconstateerd, wat hem een bedrag van 113 euro aan eigen risico had gekost. Hiervan legde verzoeker eveneens geen (bewijs)stuk over.

Beoordeling

6. Vast staat dat verzoeker op 5 april 2002 door het AT is aangehouden. Voorop wordt gesteld dat uit de stukken naar voren komt dat verzoeker, nu hij is veroordeeld voor het feit waarvan hij werd verdacht, terecht als verdachte is aangemerkt. Op grond van de verdenking kon de officier van justitie een bevel tot aanhouding buiten heterdaad afgegeven. Ook kan worden vastgesteld dat in dit geval kon worden overgegaan tot de inzet van een AT. Op grond van artikel 8 van het Besluit beheer regionale politiekorpsen (zie Achtergrond, onder 1.) mag een AT worden ingezet ter aanhouding van een verdachte indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat gebruik van vuurwapengeweld tegen de politie of anderen dreigt. Gelet op het feit dat verzoeker eerder in het bezit was geweest van een vuurwapen kon in redelijkheid hiervan worden uitgegaan.

7. De inzet van een AT wordt algemeen beschouwd als een zwaar geweldsmiddel. Dit heeft alles te maken met de wijze van optreden van AT's. Een AT treedt op als een operationele eenheid en maakt daarbij gebruik van specifieke aanhoudingstechnieken en -tactieken. Kenmerkend voor het optreden van AT's bij aanhoudingen buiten heterdaad is dat het optreden er op is gericht de aan te houden en de vuurwapengevaarlijk geachte persoon of personen geen gelegenheid te bieden van zijn/hun vuurwapen(s) gebruik te maken. De werkwijze van AT's is gebaseerd op snelheid van handelen en het verrassingseffect. Zo worden woningen standaard betreden zonder toestemming van de bewoner en worden aangehouden personen meteen na hun aanhouding geboeid. De overrompelende werkwijze van een AT houdt daarom een ernstige inbreuk in op grondrechten van de betrokken burger(s) zoals het huisrecht en de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

8. Gelet op de standaardwerkwijze van een AT is niet onbegrijpelijk dat verzoeker zich ernstig overrompeld en in zijn lichamelijke integriteit aangetast heeft gevoeld. Voor de leden van het AT geldt, net als voor overige politieambtenaren dat het gebruikte geweld proportioneel moet zijn (zie Achtergrond, onder 2.). Ten aanzien van de vraag of het door het AT gebruikte geweld in dit geval overmatig is geweest lopen de lezingen uiteen. Verzoeker geeft aan dat hij op een buitenproportioneel hardhandige wijze van zijn motor is gereden, waardoor hij ten val is gekomen. Twee leden van het AT geven aan dat de aanhouding op gecontroleerde wijze is uitgevoerd en dat er ook geen schade is ontstaan

aan de motor of de kleding van verzoeker. De lezing van het AT wordt ondersteund door het feit dat er van het voorval geen afzonderlijke geweldsrapportage is opgemaakt. Nu uit het onderzoek verder niet is gebleken van (lak)schade aan de motor (hetgeen voor de hand zou liggen wanneer er sprake was geweest van het door verzoeker geschetste optreden) en ook geen andere feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit blijkt dat er sprake is geweest van het gebruik van overmatig geweld, hecht de Nationale ombudsman meer waarde aan de lezing van het AT dan aan de lezing van verzoeker. De Nationale ombudsman acht het dan ook niet aannemelijk dat het AT overmatig geweld heeft toegepast.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de schade

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoeker er over dat het politiekorps zijn verzoek om vergoeding van de (bij zijn aanhouding) aan zijn motorfiets opgelopen schade, niet heeft ingewilligd.
2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder verwees voor zijn standpunt naar de correspondentie van het VGA, waarin het VGA aangeeft het dossier te hebben gesloten, nu verzoeker niet heeft gereageerd op het verzoek zijn schade te specificeren (zie hiervoor onder Algemeen).
3. Zoals hiervoor onder I.5. is weergegeven heeft ook de Nationale ombudsman verzoeker om een specificatie van de schade aan zijn motor verzocht en heeft verzoeker de Nationale ombudsman hiertoe geen (bewijs)stukken overhandigd. Verzoeker gaf uitsluitend te kennen dat er bij de motor "scheefstand" was geconstateerd, wat hem een bedrag van 113 euro aan eigen risico had gekost.
4. Met betrekking tot dit klachtonderdeel heeft de projectleider van het AT bij brief van 17 juli 2002 de korpsbeheerder laten weten, dat er na de aanhouding op 5 april 2002, zowel aan de kleding als de motor van verzoeker geen schade was geconstateerd.

Beoordeling

5. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.
6. Zoals de Nationale ombudsman hiervoor onder I.8. al heeft aangegeven, is uit het onderzoek niet gebleken van schade aan de motor. Verzoeker heeft dit niet kunnen aantonen. Gelet hierop bestaat er dan ook geen grond tot het vergoeden van schade aan de motor, zodat de politie een verzoek om schadevergoeding in redelijkheid heeft kunnen

afwijzen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van de ontkleding

Bevindingen

1. Tevens klaagt verzoeker er over dat hij zich na zijn aanhouding op 5 april 2002 op het politiebureau volledig moest ontkleden.

2. De korpsbeheerder acht de klacht, met verwijzing naar een verklaring van de projectleider van het AT (K33), niet gegrond. Deze gaf, aldus de korpsbeheerder, in zijn verklaring te kennen dat verzoeker op grond van artikel 8, vierde lid van de Politiewet was onderworpen aan een veiligheidsfouillering (zie Achtergrond, onder 2.). Gelet daarop acht de korpsbeheerder het feit dat verzoeker zich heeft moeten ontkleden dan ook niet onjuist.

3. K33 heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman aangegeven, dat het antwoord van de korpsbeheerder niet juist is. Volgens K33 is verzoeker op straat onderworpen aan een veiligheidsfouillering op grond van artikel 8, derde lid van de Politiewet. Daarna is verzoeker overgebracht naar het politiebureau waar hij is onderworpen aan een insluitingsfouillering. Dit is volgens K33 een standaardprocedure van het AT. Gelet op het feit dat een AT wordt ingezet wanneer sprake is van (vuur)gevaarlijke verdachten en gelet op de eerdere ervaringen van het AT (zoals onder meer de vondst van wapens die met plakband aan het lichaam zijn vastgemaakt) is met cellenbeheer (stilzwijgend) afgesproken dat verdachten gegarandeerd veilig zijn voordat zij worden overgedragen ter voorgeleiding. Om die veiligheid te kunnen garanderen wordt een verdachte direct bij aankomst op het politiebureau aan het lichaam onderzocht, waarbij het lichaam wordt afgetast en bekeken en verdachte wordt voorzien van een zogenaamd drenkelingenpak (of zijn eigen kleding weer terugkrijgt), aldus K33. Deze standaardbehandeling heeft ook verzoeker ondergaan.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde G., docent geweldsbeheersing aan de faculteit bijzondere politiekunde en leiderschap van de politieacademie, dat AT's een standaardwerkwijze hanteren. Volgens G. wordt de verdachte direct na zijn aanhouding onderworpen aan een vluchtige (veiligheids)fouillering. Deze vindt over het algemeen op straat plaats. Hier wordt oppervlakkig gekeken of de verdachte wapens e.d. met zich meedraagt. Daarna gaat de verdachte mee naar het politiebureau waar in de cel wederom een "verlengde" veiligheidsfouillering plaatsvindt. Dit gebeurt in de regel nog voor dat de verdachte aan een (hulp)officier van justitie wordt voorgeleid, of wordt weggezet in afwachting van deze voorgeleiding, aldus G. De verdachte wordt dan ontkleed, aan het lichaam onderzocht en voorzien van een zogenaamd drenkelingenpak. Het kan voorkomen dat daarbij ook de lichaamsholten wordt

bekeken, gelet op eerdere ervaringen. Volgens G. wordt deze werkwijze gehanteerd vanwege het hoge veiligheidsrisico van de verdachten waarmee een AT te maken heeft. De regel is dat de verdachte éérst veilig is en dan pas wordt voorgeleid, aldus G. Voor zover G. bekend is wordt de ontkleding van een verdachte door een AT nooit schriftelijk gemeld.

5. Op 12 april 2007 ontving de Nationale ombudsman een afschrift van het in deze zaak opgemaakte proces-verbaal van aanhouding. In dit proces-verbaal staat onder meer vermeld dat verzoeker na zijn aanhouding om 17:05 uur werd onderworpen aan een veiligheidsfouillering op grond van artikel 8, derde lid van de Politiewet, verder vermeldt het proces-verbaal de overbrenging van verzoeker naar het politiebureau, alwaar hij om 17:15 uur arriveerde. Vervolgens vermeldt het proces-verbaal dat verzoeker om 17:30 uur werd voorgeleid aan een hulpofficier van justitie. Tenslotte vermeldt het proces-verbaal dat verzoeker, alvorens te worden ingesloten, is onderworpen aan een insluitingsfouillering.

6. Gelet op het feit dat uit het proces-verbaal zou kunnen worden opgemaakt dat verzoeker eerst is voorgeleid en daarna is onderworpen aan een insluitingsfouillering nam een medewerkster van de Nationale ombudsman nogmaals contact op met K33. Deze gaf aan dat, hoewel het proces-verbaal een andere volgorde lijkt te suggereren, in deze zaak de ontkleding van verzoeker wel degelijk had plaatsgevonden voor de voorgeleiding. Dit kon, aldus K33, onder meer worden opgemaakt uit het geregistreerde tijdsverloop. Verzoeker was om 17:15 uur op het bureau gearriveerd en om 17:30 uur voorgeleid. In de tussentijd heeft de insluitingsfouillering plaatsgevonden, aldus K33.

7. De korpsbeheerder zag geen aanleiding om naar aanleiding van de onder III.3. vermelde verklaring van K33 nader te reageren.

Beoordeling

8. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam.

9. Het onderzoek aan het lichaam betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het lichaam, welk recht in artikel 11 van de Grondwet is neergelegd. Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt. Ten aanzien van personen aan wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is in artikel 15, vierde lid van de Grondwet meer in het algemeen bepaald dat zij kunnen worden beperkt in de uitoefening van hun grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt (zie Achtergrond, onder 3.). Op grond van artikel 8 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet (zie Achtergrond, onder 4.).

10. In artikel 8 van de Politiewet en in de Ambtsinstructie voor de politie (waarin de regels ter uitvoering van artikel 8 van de Politiewet zijn neergelegd) is de foullering geregeld (zie Achtergrond, onder 2. en 5.). De Ambtsinstructie noemt twee soorten foulleringen; de veiligheidsfoullering en de insluitingsfoullering (ook wel arrestantenfoullering genoemd). In de Ambtsinstructie is bepaald wat deze foulleringen inhouden en in welke gevallen mag worden overgegaan tot het ontkleden van in te sluiten personen.

11. De veiligheidsfoullering bestaat uit twee onderdelen; een onderzoek aan de kleding (artikel 20, eerste lid Ambtsinstructie en artikel 8, derde lid Politiewet, zie Achtergrond, onder 2. en 5.) en een onderzoek aan het lichaam (artikel 20, tweede lid Ambtsinstructie en artikel 8, vierde lid Politiewet, zie Achtergrond, onder 2. en 5.). Het onderzoek aan de kleding is gericht op het ontdekken van voorwerpen waarmee de verdachte aan zichzelf of aan de politieambtenaar schade kan berokkenen. Mogelijk vuurwapengevaarlijke verdachten zullen dan ook altijd worden onderworpen aan een veiligheidsfoullering en dit behoort dan ook tot de standaardprocedure van een AT. Deze foullering vindt veelal op straat plaats. Het onderzoek aan het lichaam geschiedt echter op het politiebureau en bestaat uit het schouwen van het (naakte) lichaam, inclusief de lichaamsholten. Onderzoek in het lichaam is niet toegestaan: het gaat om onderzoek aan de oppervlakte van het lichaam.

12. De insluitingsfoullering, die wordt geregeld in de artikelen 28 en 29 van de Ambtsinstructie, is een foullering waaraan een arrestant voorafgaand aan zijn insluiting kan worden onderworpen. Deze foullering omvat het aftasten en doorzoeken van de kleding van de arrestant op de aanwezigheid van gevaarlijke voorwerpen (zie Achtergrond, onder 5.). In bepaalde gevallen kan van de arrestant worden verwacht dat hij zich ontkleedt. Zo'n situatie doet zich voor wanneer de kleding tijdens de insluiting een gevaar vormt voor de veiligheid van de verdachte of van anderen en indien de hulpofficier van justitie daar, gelet op de ingrijpendheid ervan, toestemming heeft gegeven. Bij de uitvoering van de insluitingsfoullering is men, gelet op hetgeen in de Ambtsinstructie is geregeld, niet bevoegd om een onderzoek aan het lichaam te verrichten, om te verlangen dat arrestanten hun kleding uittrekken of om in lichaamsholten of -openingen te schouwen.

13. Hiervóór onder III.2. t/m 7. is geconstateerd dat er geen eensgezindheid bestaat ten aanzien van de vraag aan welke foullering verzoeker is onderworpen. Zo noemt de korpsbeheerder de door verzoeker ondergane foullering een veiligheidsfoullering, hetgeen wordt bevestigd door de docent geweldsbeheersing wanneer hij aangeeft dat er bij AT's standaard een "verlengde" veiligheidsfoullering plaatsvindt en noemt betrokken ambtenaar K33 deze foullering een insluitingsfoullering en staat dit als zodanig vermeld in het ter zake opgemaakte proces-verbaal van aanhouding.

14. De Nationale ombudsman gaat er echter, gelet het standpunt van de korpsbeheerder en gelet op de aard van de hier genoemde foulleringen, van uit dat er ten aanzien van verzoeker een veiligheidsfoullering ex artikel 8, vierde lid, Politiewet heeft plaatsgevonden.

Dit artikel biedt de mogelijkheid tot een onderzoek aan het lichaam, inclusief de lichaamsholten. Zo'n situatie doet zich voor indien uit feiten en omstandigheden blijkt dat een onmiddellijk gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid van de ambtenaar zelf of van derden, dit onderzoek nodig is ter afwending van dit gevaar en indien de (hulp)officier van justitie daartoe toestemming heeft gegeven (zie Achtergrond, onder 2.).

15. Gelet op het feit dat het AT slechts wordt ingezet indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat gebruik van vuurwapengeweld tegen de politie of anderen dreigt (zie Achtergrond, onder 1.) kan er in het geval van een AT-inzet in zijn algemeenheid van worden uitgegaan dat er altijd sprake is van een situatie zoals genoemd in het derde lid van artikel 8 van de Politiewet. Op grond van het vierde lid van artikel 8 van de Politiewet dient dit echter door de (hulp)officier van justitie ten tijde van de voorgeleiding te worden bepaald. Deze toets kan niet achterwege worden gelaten in het geval van de inzet van een AT, aangezien de Politiewet met hetgeen is voorgeschreven in het vijfde lid van artikel 8 (zie Achtergrond, onder 5.) dat iedere keer - en dus in elke individuele situatie - de afweging dient te worden gemaakt of het onderzoek aan het (naakte) lichaam in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd is. Dat deze afweging moet worden gemaakt door een (hulp)officier van justitie tijdens de voorgeleiding, dient als waarborg tegen een aanvaardbare inbreuk op de onaantastbaarheid van het lichaam.

16. Nu niet is gebleken dat in het geval van verzoeker tijdens de voorgeleiding door een (hulp)officier van justitie is bepaald dat hij aan het lichaam kon worden onderzocht en dit ook niet als zodanig schriftelijk is gemeld, zoals artikel 21 van de Ambtsinstructie voorschrijft, moet het er voor worden gehouden dat het AT deze beslissing zelfstandig heeft genomen. Hiermee heeft de foullering aan het lichaam niet voldaan aan de criteria zoals neergelegd in de wet. De foullering dient dan ook onrechtmatig te worden geacht, aangezien deze een inbreuk maakt op de lichamelijke integriteit en deze inbreuk alleen is gerechtvaardigd als het optreden op een wettelijke grondslag berust.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

17. Het bovenstaande geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling. Uit de hiervoor onder III.3. opgenomen verklaring van K33 kan worden opgemaakt dat het AT standaard overgaat tot onderzoek aan het (naakte) lichaam van een verdachte, nog voordat de verdachte aan een hulpofficier van justitie wordt voorgeleid. Gelet op de overwegingen in III.15. gaat het de Nationale ombudsman, nu de proportionaliteit- en subsidiariteitstoets is verankerd in de Politiewet, te ver om zonder afweging van de feiten en omstandigheden van het geval, deze standaardwerkwijze toe te staan. De Nationale ombudsman doet de korpsbeheerder dan ook de aanbeveling om de werkwijze van het AT ten aanzien van het betreffende onderzoek in overeenstemming te brengen met de wet.

IV. Ten aanzien van het niet uitnodigen voor een bemiddelingsgesprek en het niet behandelen van klachten

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat het politiekorps zijn brief van 24 april 2002 niet heeft behandeld als klacht en hem niet heeft uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek. In zijn brief uitte verzoeker onder meer zijn onvrede over de wijze waarop hij was aangehouden. Verzoeker gaf onder meer te kennen dat hij hardhandig van zijn motor was gereden en toonde zijn verbazing over het feit dat hij daarna, op het politiebureau, geheel was ontkleed. Verzoeker beëindigde zijn brief met onder meer de volgende zinsneden.

"Dit voelt aan als een mes in mijn rug (...). Ik zit nu in het huis van bewaring (...) mijn zonde (schreeuw om hulp om escalatie te voorkomen) te overdenken en dit op papier zetten. De kans dat ik mijn baan waarmee ik blij ben zou kunnen verliezen door deze actie (de aanhouding; N.o.) is iets wat ik niet te verteren vind. Gaarne vraag ik u deze zaak te onderzoeken en mij mee te delen of ik enige schade kan verhalen in deze."

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder gaf onder meer te kennen dat de politie na ontvangst van de brief van verzoeker de schadeclaim ter verdere behandeling aan het verzekeringsbedrijf VGA had gezonden. Gelet op de achtergrond van de brief - volgens de korpsbeheerder "een schreeuw om hulp" - was na overleg tussen het klachtensecretariaat van de politie en commissaris Ko. besloten geen gesprek met verzoeker aan te gaan, "omdat de politie geen rol kon betekenen in de problematiek van verzoeker", aldus de korpsbeheerder. In plaats daarvan was het dossier conform de klachtenregeling doorgezonden aan de klachtencommissie. De klachtencommissie besloot vervolgens de klacht niet inhoudelijk te behandelen. De korpsbeheerder verwees voor de motivering van deze beslissing naar het advies van de klachtencommissie van 12 april 2006 (zie verder onder V.).

3. In een brief van 6 mei 2002 van klachtencoördinator V., gericht aan het secretariaat van de districtschef, waarin hij vraagt hoe de districtschef de brief van verzoeker beoordeelt, staat onder meer het volgende vermeld.

"Ik heb de brief gelezen en hoewel hij ook klaagt over zijn aanhouding etc. lijkt het mij eerder zoals hij zelf zegt "een schreeuw om hulp".

4. Bij brief van 10 juni 2002 liet districtschef Ko. klachtencoördinator V. onder meer weten dat zijns inziens de wijze van aanhouding terecht was en (voor het overige) een zaak van het Openbaar Ministerie. Ko. gaf aan dat verzoeker zijn claim diende te richten aan VGA en was van mening dat er voldoende aandacht aan de klacht was besteed.

5. Bij brief van 20 juni 2002 schreef V. aan het secretariaat van de districtschef onder meer dat hij "onlangs" telefonisch contact met verzoeker had gehad en dat verzoeker in dat gesprek had aangegeven dat hij graag een bemiddelingsgesprek wilde voeren. Verder staat in deze brief van V. onder meer het volgende vermeld:

"De schade aan de motorfiets claimt hij ook. (...) wellicht dat er buiten de klachtenprocedure om een gesprekje met S. (verzoeker; N.o.) kan plaatsvinden. (...) Hoewel ik telefonisch e.e.a. met hem heb besproken moet er nog wel een schriftelijk antwoord komen, dat is wel zo netjes."

6. In een brief van 3 juli 2002 van V. aan het secretariaat van de districtschef staat onder meer het volgende vermeld:

"Hierbij het dossiertje dat zijn oorsprong vindt in de brief van S. Het is geen echte klacht en als zodanig had ik de brief al doorgezonden aan Ko. Hij heeft aangegeven dat er geen gesprek met S. zal plaatsvinden. Blijft dus over het onderdeel van de schadeclaim."

7. Bij brief van 8 juli 2002 schreef V. verzoeker onder meer het volgende.

"Naar aanleiding van ons telefoongesprek op 5 juli 2002 bevestig ik u hierbij, zoals afgesproken schriftelijk uw aan hoofdcommissaris K. gerichte brief (de klachtbrief van 24 april 2002; N.o.). Ik heb begrepen dat u afgelopen vrijdag ook contact heeft gehad met een collega (...). Deze collega zou uw verzoek verder afhandelen. Met betrekking tot de schade die naar aanleiding van uw aanhouding aan uw motor is ontstaan, deel ik u mee dat u hiervoor een claim moet indienen bij onze verzekeraar (...)."

8. Bij brief van 17 augustus 2004 liet V. verzoeker onder meer weten, zijn brief van april 2002 te hebben verzonden aan de klachtencommissie met het verzoek om de behandeling te overwegen. In vervolg hierop adviseerde de klachtencommissie de korpsbeheerder op 27 april 2005 de klacht van verzoeker niet in behandeling te nemen, welk advies de korpsbeheerder overnam (zie onder Algemeen).

Beoordeling

9. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit houdt onder meer in dat een bestuursorgaan burgers niet een inhoudelijke behandeling van klachten mag ontnemen. Bovendien mag hun niet een kans worden ontnomen de relatie met het bestuursorgaan waar mogelijk te verbeteren. Het bestuursorgaan dient de klacht in behandeling te nemen, tenzij één van de in artikel 9:8 van de Algemene wet bestuursrecht genoemde omstandigheden zich voordoet (zie Achtergrond, onder 7.).

10. Vast staat dat verzoekers brief niet als klacht is behandeld en dat er geen bemiddelingsgesprek heeft plaatsgevonden. Wel is het verzoek om vergoeding van de schade opgepakt en ingestuurd naar de verzekeraar van de politie.

11. Op grond van de stukken is aannemelijk geworden dat verzoekers brief van 24 april 2002 door de politie is opgevat als een "schreeuw om hulp", die (aldus de korpsbeheerder) betrekking had op een situatie waarin de politie geen rol kon spelen. Deswege was besloten de brief niet als klacht te behandelen.

12. De Nationale ombudsman kan de politie niet volgen in deze beslissing. Op grond van de feiten en omstandigheden van het geval had duidelijk moeten zijn dat verzoeker, naast zijn schadevergoedingsverzoek, ook een behandeling van zijn klachten over de aanhouding op 5 april 2002 wenste. Dit is genoegzaam op te maken uit verzoekers brief van 24 april 2002, hetgeen klachtencoördinator V. zelf ook heeft vastgesteld blijkens zijn schrijven van 6 mei 2002 (zie hiervóór, onder IV.3.). Bovendien is de Nationale ombudsman van mening dat, mocht er al enige twijfel over de bedoeling van verzoeker hebben bestaan, het na de met verzoeker gevoerde telefoongesprekken duidelijk had moeten zijn dat hij - los van zijn schadeclaim - een informele klachtbehandeling wenste (zie hiervóór, onder IV.5. en IV.7.) met name nu verzoeker in één van deze telefoongesprekken expliciet om een bemiddelingsgesprek heeft verzocht. Anderzijds had onduidelijkheid omtrent de bedoelingen van verzoeker juist aanleiding moeten zijn om hem uit te nodigen voor een gesprek, nu dit één van de beoogde doelen van de informele klachtbehandeling is.

13. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie niet had mogen voorbijgaan aan een informele, dan wel - wanneer een gesprek niet tot het gewenste resultaat had geleid - formele klachtbehandeling. Door dit niet te doen en nu zich ook verder geen van de in artikel 9:8 AWB genoemde omstandigheden voordeed, heeft de politie gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

14. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman nog op dat de politie, zelfs al moest verzoekers brief van 24 april 2002 worden opgevat als een schreeuw om hulp, niet op een adequate wijze heeft behandeld, nu niet is gebleken dat verzoeker na de brief van 8 juli 2002 (zie hiervóór, onder IV.8.) nog iets van de politie heeft vernomen. Pas nadat verzoeker in 2004 weer contact met de politie opnam, is de behandeling van verzoekers brief weer opgepakt. De Nationale ombudsman acht het daarbij onbegrijpelijk dat verzoekers brief op dat moment ter verdere behandeling naar de klachtencommissie is verzonden, terwijl er nog geen informele klachtbehandeling had plaatsgevonden en verzoeker nadrukkelijk te kennen had gegevens graag een bemiddelingsgesprek te hebben. Dit had gelet op de in de klachtenregeling van het korps beschreven doelstelling van klachtbehandeling, te weten het verbeteren van de relatie tussen burger en politie,

veeleer voor de hand gelegen en mogelijk tot oplossing van de klacht geleid (zie Achtergrond, onder 6.).

Met betrekking tot de klachtencommissie

V. Ten aanzien van het niet in staat stellen tot mondelinge toelichting en het niet behandelen van klachten

Bevindingen

1. Ten slotte klaagt verzoeker er over dat de klachtencommissie hem niet in staat heeft gesteld zijn klacht mondeling toe te lichten en zijn klachten over de wijze van aanhouding op 5 april 2002 en zijn behandeling op het politiebureau, zoals neergelegd in zijn klachtbrief van 2002, niet heeft behandeld.

2. De klachtencommissie acht de klacht niet gegrond. De klachtencommissie gaf de Nationale ombudsman te kennen dat uit het dossier dat zij van de politie ontving, naar voren kwam dat verzoeker prijs stelde op een bemiddelingsgesprek en op vergoeding van zijn schade. Volgens de klachtencommissie is bemiddeling van klachten een taak van de politie en had de politie er voor gekozen om geen bemiddelingsgesprek te organiseren. De klachtencommissie heeft de klacht vervolgens "gelet op de afsluitende zinsneden van de klachtbrief van verzoeker" uitgelegd als een verzoek om onderzoek naar de vraag of hij enige schade kan verhalen. Nadat was gebleken dat verzoeker geen reactie had gegeven op het verzoek om aanvullende informatie van het VGA, waar zijn claim in behandeling was, heeft de klachtencommissie de korpsbeheerder geadviseerd de klacht van verzoeker buiten behandeling te stellen. Omdat de klacht buiten behandeling is gesteld, is verzoeker geen wederhoor verleend, aldus de klachtencommissie.

3. Bij brief van 17 augustus 2004 zond klachtcoördinator V. de klachtencommissie het klachtdossier van verzoeker met het verzoek "te overwegen de klachtbehandeling alsnog te openen". Ook gaf V. de klachtencommissie te kennen dat verzoeker had aangegeven geen bezwaar te hebben om door de klachtencommissie te worden gehoord.

4. In het advies van de klachtencommissie staat onder meer het volgende vermeld.

"De klacht betreft het politieoptreden van 5 april 2002, waarbij klager is aangehouden door een arrestatieteam. Volgens klager is hierbij schade aan zijn motor ontstaan en is ook overigens mogelijk immateriële schade door de politie toegebracht. De commissie begrijpt uit de klachtbrief - meer in het bijzonder de afsluitende zinsneden - (zie hiervóór, onder IV.1.) dat klager in feite onderzoek wil naar de vraag of hij enige schade kan verhalen."

Beoordeling

5. Ook hierbij is het hiervóór onder IV.9. genoemde beginsel van fair play van toepassing, dat voor bestuursorganen inhoudt dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

6. Hiervóór onder IV. 12. is reeds aangegeven dat de Nationale ombudsman van oordeel is dat het gelet op alle stukken (door de politie in handen gesteld van de klachtencommissie) duidelijk moest zijn dat verzoeker een klacht had ingediend over zijn aanhouding op 5 april 2002 en zich niet slechts afvroeg of hij enige schade kon verhalen. De Nationale ombudsman kan zich dan ook niet vinden in de gevolgtrekkingen van de klachtencommissie. Volgens de Nationale ombudsman had het voor de hand gelegen om de klacht van verzoeker, juist wegens het uitblijven van een klachtbehandeling door de politie, op te pakken en verzoeker, teneinde helderheid te verkrijgen omtrent zijn bedoelingen en wensen te horen. Op deze wijze had er effectief kunnen worden gezocht naar een oplossing voor de problemen die ten grondslag lagen aan de klacht waarmee wellicht het vertrouwen van verzoeker in de politie had kunnen worden hersteld. Door verzoeker niet te horen en de korpsbeheerder te adviseren de klacht buiten behandeling te stellen heeft de klachtencommissie gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, is

gegrond ten aanzien van:

- de ontkleding, wegens schending van het grondrecht van onaantastbaarheid van het lichaam;
- het niet uitnodigen voor een bemiddelingsgesprek en het niet behandelen van klachten, wegens schending van het vereiste van fair play.

niet gegrond ten aanzien van:

- de aanhouding;
- het niet inwilligen van het schadeverzoek.

De klacht over de onderzochte gedraging van de klachtencommissie van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, is

gegrond ten aanzien van:

- het niet in staat stellen tot mondelinge toelichting en het niet behandelen van klachten, wegens schending van het vereiste van fair play.

AANBEVELING

De beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland wordt in overweging gegeven de werkwijze ten aanzien van het onderzoek aan het lichaam van een verdachte, zoals deze standaard door het AT wordt toegepast, aan te passen, met inachtneming van het oordeel van de Nationale ombudsman, dat zonder toestemming van de (hulp)officier van justitie voor wie een verdachte wordt geleid geen onderzoek aan het (naakte) lichaam van een verdachte mag plaatsvinden.

Onderzoek

Op 5 september 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Diemen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder respectievelijk van de klachtencommissie van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de klachtencommissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd een tweetal personen een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker, de korpsbeheerder en de klachtencommissie gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift ontvangen op 5 september 2005, met als bijlage een ongedateerde klachtbrief van verzoeker aan hoofdcommissaris van de politie K.

Aanvulling op verzoekschrift, ontvangen op 17 oktober 2005.

Klachtdossier politie, ontvangen op 27 oktober 2005, met bijlagen waaronder een e-mailbericht van wijkteamchef W. aan districtschef Ko. van 13 mei 2002, drie interne brieven van klachtencoördinator V. van 6 mei, 20 juni en 3 juli 2002, een brief van districtschef Ko. aan V. van 10 juli 2002, van een ontvangstbevestiging van de klacht bij brief van 8 juli 2002, een brief van K33 aan V. van 17 juli 2002, een schriftelijke bevestiging van de politie aan verzoeker van doorzending van de schadeclaim van

5 augustus 2002, een brief van V. aan N.V. Verzekeringbedrijf Groot Amsterdam (VGA) van 5 augustus 2002, twee brieven van VGA aan V. van 20 februari 2003 en 25 maart 2004, een brief van V. aan verzoeker van 17 augustus 2004, een brief van V. aan de klachtencommissie van 17 augustus 2004, een ongedateerde brief van verzoeker aan de secretaresse van hoofdcommissaris K., een mutatie van 28 juni 2004, een mutatierapport met nummer 2002174706-1 en een uitdraai uit het BPS van de persoonsgegevens van verzoeker.

Nadere informatie van verzoeker, ontvangen bij brief van 30 december 2005, met als bijlage onder meer het advies van klachtencommissie van 27 april 2005 en de klachtafdoeningsbrief van de korpsbeheerder van 15 juli 2005.

Standpunt van de klachtencommissie, bij brief van 12 april 2006, met bijlagen waaronder een brief van verzoeker aan de korpsbeheerder, ingekomen op 20 juli 2005.

Standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 20 april 2006.

Reactie van verzoeker bij brief van 4 augustus 2006.

Nadere reactie van verzoeker van 17 oktober 2006.

Reactie van de korpsbeheerder van 30 november 2006.

Proces-verbaal van aanhouding, opgemaakt op 5 april 2002.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Besluit beheer regionale politiekorpsen (zoals dit toen gold)

Artikel 8, eerste lid

"Het regionale politiekorps beschikt, zelfstandig of samen met een of meer andere regionale politiekorpsen, over een eenheid die uitsluitend tot taak heeft, indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat gebruik van vuurwapengeweld tegen de politie of anderen dreigt, de volgende werkzaamheden uit te voeren:

- a. het verrichten van planmatige aanhoudingen,
- b. het bewaken en beveiligen van politie-infiltranten,
- c. het assisteren bij het bewaken en beveiligen van het transport van getuigen, verdachten of gedetineerden,
- d. het assisteren bij het bewaken en beveiligen van objecten en
- e. andere werkzaamheden waarvoor toestemming is verkregen van Onze Ministers."

2. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste tot en met vijfde lid

"1. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

2. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak heeft toegang tot elke plaats, voor zover dat voor het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, redelijkerwijs nodig is.

3. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd tot het onderzoek aan de kleding van personen bij de uitoefening van een hem wettelijk toegekende bevoegdheid of bij een handeling ter uitvoering van de politietaak, indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat een onmiddellijk gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid, die van de ambtenaar zelf of van derden en dit onderzoek noodzakelijk is ter afwending van dit gevaar.

4. De officier van justitie of de hulppolitielid van justitie voor wie aangehouden of rechtens van hun vrijheid beroofde verdachten of veroordeelden worden geleid, is bevoegd te

bepalen dat deze aan hun lichaam zullen worden onderzocht, indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid of die van de ambtenaar zelf en dit onderzoek noodzakelijk is ter afwending van dit gevaar.

5. De uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn."

3. Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Artikel 15, eerste en vierde lid

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen.

4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

4. Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

5. Ambtsinstructie voor de politie

Artikel 20

"1. Het onderzoek, bedoeld in artikel 8, derde lid, van de Politiewet 1993, geschiedt door het oppervlakkig aftasten van de kleding en wordt zoveel mogelijk uitgevoerd door een ambtenaar van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek wordt onderworpen.

2. Het onderzoek, bedoeld in artikel 8, vierde lid, van de Politiewet 1993, wordt uitgevoerd door een ambtenaar van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek wordt onderworpen."

Artikel 21

"De ambtenaar die een onderzoek als bedoeld in artikel 8, derde of vierde lid, van de Politiewet 1993 heeft uitgevoerd, meldt dit onverwijld schriftelijk aan de meerdere, onder vermelding van de redenen die tot dit onderzoek hebben geleid."

Artikel 28

"1. De ambtenaar onderzoekt de ingeslotene direct voorafgaand aan de insluiting op het politie- of brigadebureau, door het aftasten en doorzoeken van diens kleding op de aanwezigheid van voorwerpen die tijdens de insluiting een gevaar voor de veiligheid van de betrokkene of voor anderen kunnen vormen.

2. Bij het aantreffen van voorwerpen als bedoeld in het eerste lid, neemt de ambtenaar deze in bewaring.

3. Het onderzoek, bedoeld in het eerste lid, wordt zoveel mogelijk uitgevoerd door een ambtenaar van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek

wordt onderworpen."

Artikel 29

"1. De ambtenaar kan slechts van de ingeslotene verlangen dat deze zich ontkleedt indien:

a. de kleding tijdens de insluiting een gevaar voor de veiligheid van betrokkene of van anderen kan vormen en een hulpofficier van justitie daarvoor toestemming heeft gegeven;

b. de kleding tijdens de insluiting naar het oordeel van de arts een gevaar voor de gezondheid van betrokkene of van anderen kan vormen.

2. De ambtenaar neemt de kleding, bedoeld in het eerste lid, in bewaring en draagt zorg voor vervangende kleding."

Artikel 30

"1. De ambtenaar die een onderzoek als bedoeld in artikel 28, eerste lid, heeft uitgevoerd, maakt hiervan onverwijld schriftelijk rapport op ten behoeve van de meerdere.

2. De ambtenaar tekent nauwkeurig alle voorwerpen en kledingstukken die hij in bewaring heeft genomen, op. Bij voorwerpen van een geringe omvang en waarde kan worden

volstaan met een globale aanduiding.

3. Een afschrift van de aantekening, bedoeld in het tweede lid, wordt door de ingeslotene en de ambtenaar ondertekend en aan de ingeslotene overhandigd."

6. Klachtenregeling van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland

Artikel 3

"De klachtbehandeling is er op gericht de relatie tussen burger en overheid waar mogelijk te verbeteren."

7. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:8

"1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

- a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;
- b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;
- c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden,
- d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;
- e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,
- f. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.

3. Van het niet in behandeling nemen van de klacht wordt de klager zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk in kennis gesteld. Artikel 9:12, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing."

8. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285

"1. Bedreiging met openlijk in vereniging geweld plegen tegen personen of goederen, met geweld tegen een internationaal beschermd persoon of diens beschermde goederen, met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen of gemeen gevaar voor de verlening van diensten ontstaat, met verkrachting, met feitelijke aanranding van de eerbaarheid, met enig misdrijf tegen het leven gericht, met gijzeling, met zware mishandeling of met brandstichting, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Indien deze bedreiging schriftelijk en onder een bepaalde voorwaarde geschiedt, wordt ze gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.

3. Bedreiging met een terroristisch misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie."